

... Την πρώτη φορά δεν έδωσαν σημασία τα δυο κορίτσια. Και να που η φωνή, εκείνο το “εεε!” το ξαφνικό, ταράζει πάλι τη μεσημεριάτικη γαλήνη του καταπράσινου λόφου, σπάει το μονότονο τραγούδι των τζιτζικιών. Αμέσως έπειτα τρίτη φορά το ίδιο “εεε!”, κραυγή ακόμα πιο δυνατή, πιο σπαραχτική ακούγεται πάλι. Κάποιο παιδί τρομαγμένο θαρρείς και φωνάζει.

Η Όλγα και η Ειρήνη κοιτάζονται σαστισμένες.

–Από το γήπεδο έρχεται η φωνή! – δείχνει προς τα κάτω η Όλγα και νιώθει το στόμα της να στεγνώνει. Λες να χτύπησε κανένα παιδί;

Η Ειρήνη σηκώνει τους ώμους.

–Την ώρα που ανεβαίναμε, μόνο ένα μαύρο αγοράκι που έβαζε καλάθιές πήρε το μάτι μου. Μόνο αυτό μπορεί να φωνάζει, άλλον κανένα δεν είδα.

Ναι, το αγοράκι με την μπάλα το είχε δει και η Όλγα. Το ξέρει αυτό το παιδί που μοιάζει σοκολατένιο. Ο Σάμγουελ Ντίκον είναι, από τη Νιγηρία, που μένει στη γειτονιά τους, στην οδό Δερβενίων, δυο τετράγωνα πάνω από τα Εξάρχεια.

–Κανένα φίλο του θα φωνάζει, συμπληρώνει η Ειρήνη τη σκέψη της. Αν είχε χτυπήσει, δε θα φώναζε «εεε», θα φώναζε «βοήθεια».

«Βοήθεια!» ακούγεται τώρα καθαρά η κραυγή. «Βοήθεια!» Τα δύο κορίτσια παγώνουν κι ας είναι καντό το αυγουστιάτικο μεσημέρι.

–Πάμε να δούμε, σηκώνεται απότομα η Όλγα από το βραχάκι όπου κάθονταν και κουβέντιαζαν αμέριμνες ως πριν από λίγο... Ο Σάμγουελ πρέπει να είναι, κάτι θα έπαθε.

–Πάμε! πετιέται κι η Ειρήνη αμέσως. [...]

–Από δω! δείχνει λαχανιασμένη στην Ειρήνη το δρομάκι που πρέπει να στρίψουν, για να φτάσουν γρηγορότερα στη τεράστια γούβα, στα ριζά του λόφου, που εδώ και χρόνια έχει μεταμορφωθεί σε γήπεδο.

«Εεε!» ακούγεται πάλι η σπαραχτική κραυγή και η Ειρήνη σταματάει απότομα, στέκεται ν’ ακούσει καλύτερα.

–«Χεεελπ» φωνάζει το παιδί! ανακοινώνει έντρομη την ανακάλυψή της. Αυτό είναι! Όχι «εεε»... Τώρα τ’ ακούω πολύ καθαρά. «Χελπ», δηλαδή «βοήθεια» στ’ αγγλικά.

Δίκιο πρέπει να έχει. Η Ειρήνη ξέρει αγγλικά πολύ καλά, μιλάει με τη μαμά της, που μεγάλωσε και σπούδασε στη Βοστώνη.

Αρχίζουν πάλι το τρέξιμο. [...]

Στέκονται με κομμένη ανάσα πίσω από μια μεγάλη ανθισμένη πικροδάφνη. Τέσσερις νεαροί με ξυρισμένα κεφάλια, μαύρες φανέλες, μαύρα μπλουτζίν, μαύρα περίεργα σχέδια ζωγραφισμένα στα γυμνά τους μπράτσα, φαρδιές πέτσινες ζώνες και μπότες κατακαλόκαιρο, έχουν αρπάξει τον Σάμγουελ και τον σπρώχνουν άγρια, τον πετούν σαν μπάλα ο ένας στον άλλο, τον βρίζουν.

–Βρομοαράπη!...

–Να ξεκουμπιστείς από δω! Να πας στην πατρίδα σου, που τόλμησες να πατήσεις εδώ, να λερώσεις τον τόπο μας, τα λημέρια μας!

–Χεεελπ! στριγκλίζει πάλι ο Σάμγουελ.

Τα κορίτσια έχουν πετρώσει στην κρυσώνα τους. Από τον τρόμο, τα μάτια της Ειρήνης έχουν ανοίξει διάπλατα.

Η Όλγα σφίγγει τα χείλια της οργισμένη.

Ένας από τους τέσσερις νεαρούς αρπάζει τώρα το αγόρι από τα πυκνά κατσαρά του μαλλιά. Άλλος από δίπλα τού στρίβει το ένα χέρι πίσω στην πλάτη.

–Βούλωσ’ το, παλιονεγράκι, μην ξεφωνίζεις, αλλιώς θα πεθάνεις αυτή τη στιγμή, γρυλίζει.

Ο τρίτος αρχίζει τότε να το χτυπάει στην πλάτη, στην κοιλιά, στα πόδια, στο κεφάλι...

Το πρόσωπο του Σάμγουελ γεμίζει αίματα. Η Ειρήνη κρατάει με το χέρι το στόμα της να μη φωνάξει. Η Όλγα κάτι ψαχουλεύει στις τσέπες της, στα ρούχα της...

–Σιγά, ρε σεις! λέει ο τέταρτος. Όχι και να το σκοτώσουμε το πιθηκάκι. Όχι και να το σκοτώσουμε!

–Σκάσε, μαθητευόμενε, μην τις αρπάξεις και του λόγου σου! λέει ο πρώτος, που δείχνει να είναι ο αρχηγός. Μια μύτη άνοιξε, μάθημα θα μας κάνεις; Είπα σκασμός!

–Σκασμός να πεις στα μούτρα σου! αγριεύει ο άλλος. Εδώ δεν ήρθαμε να σκοτώσουμε, να δείρουμε ήρθαμε.

Οι άλλοι τρεις αφήνουν κάτω τον Σάμγουελ και ρίχνονται στον δικό τους που τόλμησε να φέρει αντίρρηση στη θέληση του αρχηγού. Με κλοτσιές, με μπουνιές, με χτυπήματα στο κεφάλι...

Ο Σάμγουελ βρίσκει ευκαιρία και σηκώνεται, προσπαθεί κουτσαίνοντας να φύγει, προσπαθεί να τρέξει παρ' όλα τα αίματα.

–Ξεφεύγει το μπασταρδάκι, ρε σεις! φωνάζει στους άλλους ένας από τους τρεις.

Η Όλγα σταματάει επιτέλους το ψάξιμο. Στο χέρι της κρατάει μια σφυρίχτρα. Τη βάζει γρήγορα στο στόμα κι αρχίζει να σφυρίζει, να σφυρίζει με όλη της τη δύναμη. Κάτω στο γήπεδο σταματούν απότομα οι τρεις τα χτυπήματα, κοιτάζονται σαστισμένοι.

–Μπάτσοι! Φύγαμε! Γρήγορα! φωνάζει ο αρχηγός...